

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΠΡΩΗΝ ΥΦΥΠΟΥΡΓΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ,
ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΓΙΑΝΝΗ ΒΑΛΗΝΑΚΗ
ΣΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ,
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΛΕΥΚΩΣΙΑΣ, 27/3/25

Κυρίες και κύριοι,
Ευχαριστώ θερμά το Κυπριακό Κέντρο Ευρωπαϊκών και Διεθνών Υποθέσεων για την πρόσκληση, και προσωπικά τον αγαπητό συνάδελφο Ανδρέα Θεοφάνους, αλλά και τον υπουργό Χάρη Γεωργιάδη για την μεγάλη τιμή να συμπαραουσιάσουμε σήμερα εδώ στην Λευκωσία το νέο μου βιβλίο -το 25ο στη σειρά - με τίτλο «ΓΙΑ ΜΙΑ ΝΕΑ ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ — ΠΩΣ ΘΑ ΑΚΥΡΩΣΟΥΜΕ ΤΗ ΓΑΛΑΖΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ» από τις εκδόσεις Ι.Σιδέρη.

Έρχομαι πάντα στην Κύπρο έχοντας στο μυαλό μου την καταγωγή μου από τα Δωδεκάνησα που στρατηγικά, γεωγραφικά, ιστορικά αλλά και πολιτιστικά, γεφυρώνουν τον γεωστρατηγικό χώρο των δύο χωρών του Ελληνισμού. Η ιδιαίτερη αυτή ευαισθησία με κάνει να θεωρώ εθνικά ασυγχώρητο για οποιαδήποτε ελλαδική κυβέρνηση να παρακολουθεί παθητικά την τύχη σχεδόν ενός εκατομμυρίου Ελλήνων Κυπρίων.

Ο επιθετικός γείτονας Τουρκία είναι κοινός και οι μεταξύ μας δεσμοί αίματος προαιώνιοι. Εξάλλου, οι ευθύνες για την τραγωδία του 1974 βαραίνουν την Αθήνα με ένα πρόσθετο χρέος απέναντι στον Κυπριακό Ελληνισμό.

Κι όμως η σταδιακή διολίσθηση του Κυπριακού ζητήματος προς «λύσεις» καταστροφικές για τον Ελληνισμό, περνά στη χώρα μου σχεδόν απαρατήρητη, εν μέσω του γνωστού «αξιώματος» των ΜΜΕ ότι το Κυπριακό «δεν πουλάει»...

Με το νέο μου βιβλίο **θεώρησα χρέος μου να διερευνήσω ένα συγκροτημένο σχέδιο στρατηγικής του Ελληνισμού** που μετά από ουσιαστικά άκαρπες διπλωματικές περιπλανήσεις δεκαετιών και ανάδυσης, σήμερα, ακόμη χειρότερων συνθηκών— **βρίσκεται σε σταυροδρόμι ιστορικών αποφάσεων.**

Κι αυτό γιατί η τουρκική απειλή κατά του Ελληνισμού καθημερινά γιγαντώνεται. Δεν συζητάμε πλέον για σύννεφα στον ορίζοντα, αλλά για την απόλυτη καταιγίδα που —αν δεν λάβουμε τα ανάλογα μέτρα προετοιμασίας— πλησιάζει. Δυστυχώς όμως μεγάλο μέρος των πολιτικών δυνάμεων και της κοινωνίας επιδεικνύει ανεδαφικό εφησυχασμό και άγνοια κινδύνου.

Στο νέο διεθνές πλαίσιο συναισθηματικές αναλύσεις, λανθασμένες εκτιμήσεις και ο στρουθοκαμηλισμός —με το σκεπτικό ότι η γείτων δεν εννοεί όσα εξαγγέλλει— οδηγούν σε εφησυχασμό και κίνδυνο στρατηγικής ήττας.

Το γνωστό σχέδιο της Γαλάζιας Πατρίδας μας αφορά όλους άμεσα.

Οι τουρκικές διεκδικήσεις επεκτείνονται συνεχώς : στα ανατολικά ελληνικά νησιά, στη Θράκη, στην Κύπρο, στο Αιγαίο και την Αν.Μεσόγειο.

Εκτοξεύονται πλέον απειλές επέκτασης των Κατεχομένων, ενώ στην Ελλάδα οι διεκδικήσεις διευρύνθηκαν πέρα από την υποθαλάσσια/επουράνια και θαλάσσια «Γαλάζια Πατρίδα» **στο ίδιο το ελλαδικό έδαφος**, δηλ., σε όλα τα ανατολικά νησιά του Αιγαίου.

Πρώτα με τις «γκρίζες ζώνες» — που συνιστούν κατά την Άγκυρα 160 περίπου ελληνικά μικρονήσια — και πρόσφατα με την αμφισβήτηση της ελληνικότητας και των μεγάλων νησιών (Λέσβου, Χίου, Ρόδου κλπ.), επειδή δήθεν έχουν στρατιωτικοποιηθεί και εναντίον των οποίων απειλεί ότι «θα έρθει μια νύχτα ξαφνικά».

Οι τουρκικές διεκδικήσεις στην ΑΟΖ ωχριούν μπροστά στην αμφισβήτηση της ελλαδικής εδαφικής ακεραιότητας.

Δυστυχώς πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι η αποτρεπτική στρατηγική που ακολουθούμε ουσιαστικά απέτυχε, αφού ούτε απέτρεψε, ούτε περιόρισε τις αναθεωρητικές αξιώσεις της Τουρκίας —απεναντίας αυτές διευρύνονται θεαματικά, σχεδόν καθημερινά!

Σε άλλες χώρες τέτοιες απειλές θα είχαν προκαλέσει γενικό συναγερμό!

Κυρίες και κύριοι,

Αναμφίβολα έχουν καταγραφεί και σημαντικές διπλωματικές και εξοπλιστικές επιτυχίες, τόσο της Ελλάδας, όσο και της Κυπριακής Δημοκρατίας.

— Ωστόσο απωλέσθηκαν σημαντικές ευκαιρίες και οι επιτυχίες παραμένουν συχνά αναξιοποίητες.

—Εξάλλου, οι όποιες προσπάθειες δεν επαρκούν όταν εμείς πραγματοποιούμε βήματα και ο αντίπαλός μας άλματα.

Σε όλους σχεδόν τους καίριους τομείς: δημογραφικό, ΑΕΠ, στρατιωτικό, διπλωματικό,

η ανισορροπία με την Τουρκία διευρύνεται, αντί να μειώνεται.

Ο μακρόπνοος σχεδιασμός του αντιπάλου μας (ο «αιώνας της Τουρκίας») δεν αντιμετωπίζεται με σπονδές στο δίκαιο, προχειρότητες και συναισθηματισμούς.

Οι κίνδυνοι μπροστά μας είναι τεράστιοι και χρειάζεται γι αυτό να σκεφθούμε επιτέλους ψυχρά, στρατηγικά και out of the box, το συμφέρον του Ελληνισμού.

Η εθνική στρατηγική έχει εγκλωβιστεί στην απατηλή βεβαιότητα περί απόλυτης ισχύος του διεθνούς δικαίου ως αποκλειστικού εργαλείου πολιτικής

που από μόνο του θα εξασφαλίσει -εν είδει Αϊ Βασίλη- την ανατροπή των τουρκικών τετελεσμένων και προκλήσεων και την τιμωρία των παραβατών. Συμβαίνει δε και το οξύμωρο, η Αθήνα αφενός να ορκίζεται απόλυτη αφοσίωση στο διεθνές δίκαιο (ειδικά μάλιστα της Θάλασσας) και αφετέρου να μην το αξιοποιεί, προτιμώντας πχ. ακόμη και να παραπεμφθεί στο Δικαστήριο της ΕΕ για άρνηση θέσπισης θαλάσσιας χωροταξίας — την ίδια ώρα που η «μικρή» Κύπρος ορθώνει το ανάστημά της και καταθέτει όλα τα δικαιώματά της με το αντίστοιχο δικό της σχέδιο.

Καλλιεργούνται στην ελλαδική κοινή γνώμη επικίνδυνες ψευδαισθήσεις: Αφενός, περί «απομονωμένης» Τουρκίας η επιθετικότητα της οποίας είναι «παροδική» και προορίζεται για «εσωτερική κατανάλωση» κλπ. Αφετέρου, περί ελλαδικής υπεροπλίας, εξασφαλισμένων αντιτουρκικών συμμαχιών και άλλων παρόμοιων αφηγημάτων εφησυχασμού.

Πώς θα κερδίσουμε στην αντιπαράθεση με την Τουρκία όταν η ελλαδική διπλωματία αυτοχαρακτηρίζεται επίσημα ως «μη- συναλλακτική» και «ανιδιοτελής», παραπέμποντας έτσι σε μια παθητική εξωτερική πολιτική που δεν διαπραγματεύεται και περιορίζεται σε απλές ανταλλαγές επισκέψεων, «παρακολούθηση των εξελίξεων» και «ενημερώσεις» της ΕΕ και τρίτων;

Χαρακτηριστική είναι η — κατά παγκόσμια πρωτοτυπία — επιδίωξη οριοθέτησης ΑΟΖ με διάλογο χωρίς σχεδιασμό, διεκδικήσεις, θέσεις, χωρίς χάρτες. Λανθασμένη είναι παράλληλα και η αποδοχή ενός διαλόγου σε στενά διμερή βάση, απαρνούμενοι έτσι στο όνομα του (τελικά μονομερώς) ήπιου κλίματος, τη μόχλευση των συμμαχιών και πλεονεκτημάτων μας. Δίνουμε έτσι την ευκαιρία στην Άγκυρα να εκμεταλλεύεται τα «ήρεμα νερά» προκειμένου να ισχυροποιηθεί ακόμη περισσότερο.

Η εθνική φιλοδοξία μας έχει δυστυχώς συρρικνωθεί στα «ήσυχα καλοκαίρια -δηλ. στην προσωρινή εκτόνωση της έντασης και το πέταγμα της «καυτής πατάτας» στον επόμενο χειριστή —υπό χειρότερες όμως συνθήκες.

Είναι νομίζω εμφανής η ανάγκη για μια νέα και αποτελεσματικότερη στρατηγική.

Ακόμη περισσότερο που οι διεθνείς εξελίξεις φαίνεται να λειτουργούν εναντίον των συμφερόντων μας, παραπέμποντας σε ένα δυσμενέστερο μέλλον.

Συγκεκριμένα:

- οι συγκρούσεις που καταλήγουν σε επικράτηση του ισχυρότερου (Ουκρανία, Μ. Ανατολή) ευνοούν τις τουρκικές επιδιώξεις αλλαγής συνόρων και όχι τις δικές μας.
- Ποιός θα αντισταθεί στον βίαιο αναθεωρητισμό του Ερντογάν όταν ο νέος Αμερικανός Πρόεδρος - ο εξ ορισμού στυλοβάτης του απαραβίαστου των συνόρων - εξαγγέλλει τα ακριβώς αντίθετα, ακόμη και σε βάρος ιστορικών συμμάχων;
- ή μήπως η ΕΕ που κλυδωνίζεται χωρίς ενωτικό πνεύμα και στιβαρή ηγεσία;

Δεν φαίνεται μάλιστα να μας απασχολεί η «ειδική σχέση» ΕΕ-Τουρκίας (που δυστυχώς συγχέουμε με την εντελώς διαφορετικής αιρεσιμότητας πορεία προς πλήρη ένταξή της). **Η καταστροφική αυτή για εμάς ευρωτουρκική σχέση**

«αλα καρτ» εξυφαίνεται σήμερα «στα μουλωχτά», στα μέτρα ακριβώς της Άγκυρας —και των άλλων Ευρωπαίων — αλλά όχι στα δικά μας.

Αν δεν αντιδράσουμε έγκαιρα και έξυπνα, η Τουρκία θα εξασφαλίσει:

—την είσοδό της από την πίσω πόρτα στην αμυντική συνεργασία, στο ευρωπαϊκό «ιερό»

—τεράστια εμπορικά και οικονομικά οφέλη

—την εκτόξευση της στρατιωτικής της μηχανής και της πολεμικής βιομηχανίας της με την απόκτηση και αντιγραφή προηγμένων δυτικών εξοπλισμών και τεχνολογίας αιχμής,

έτσι ώστε να επιπέσει σε μερικά χρόνια επί του εφησυχάζοντος Ελληνισμού ακόμη ισχυρότερη.

Απαιτείται τεράστια προσοχή!

Η σχέση αυτή δεν μπορεί να εξισορροπηθεί με ασήμαντα μικρο-ανταλλάγματα, αλλά ούτε μπορεί να παρεμποδιστεί πλήρως με ένα τυφλό βέτο όταν οι φίλοι της Τουρκίας ήδη προχωρούν μαζί της σε εξωθεσμικές «συμμαχίες των προθύμων».

Αποτελεί όμως πιθανότατα την τελευταία ιστορική ευκαιρία του Ελληνισμού: εάν αντισταθεί έξυπνα με τα κατάλληλα επιχειρήματα και «πονέσει» την Τουρκία μέσω Βρυξελλών, μπορεί να αποσπάσει τα τεράστια ανταλλάγματα που απαιτούνται.

Η ώρα είναι τώρα!

Τώρα δηλ. που επιχειρεί να ανοίξει την ευρωπαϊκή Κερκόπορτα, αλλά και προκαλεί ανησυχία με τα αυταρχικά πραξικοπήματα (όπως τη φυλάκιση του Ιμάμογλου) και τον αντιδυτικό ακτιβισμό της.

Στο Κυπριακό, η νέα «λύση» των λεγόμενων «δύο κρατών» που δείχνει να προωθεί η Τουρκία υποκρύπτει έντεχνα και συγκεκαλυμμένα τον πραγματικό μεγαλεπήβολο στόχο της: τη δημιουργία ενός νέου συνομοσπονδιακού κράτους στα μέτρα της: να εξισωθούν και να συνενωθούν δηλ. πρώτα τα διεθνώς παράνομα Κατεχόμενα (στη σημερινή τους κατάσταση) με την νόμιμη Κυπριακή Δημοκρατία —φορτωμένη όμως με τις εγγυήσεις, τα επεμβατικά δικαιώματα και τα άλλα βαρίδια των Συμφωνιών Ζυρίχης-Λονδίνου — και στη συνέχεια μέσω συνομοσπονδίας να τεθεί όλο το Νησί και η Αν.Μεσόγειος υπό τον πλήρη έλεγχο της Τουρκίας.

Ο Ελληνισμός εκβιάζεται για νέες παραχωρήσεις («κυριαρχική ισότητα», τα 3Α κλπ) προκειμένου να αποφύγει, δήθεν, τη διχοτόμηση. Του ζητείται όμως ουσιαστικά να μετατοπιστεί το πιθανό σημείο συμβιβασμού ακόμη περισσότερο υπέρ της Τουρκίας και η ΚΔ να πραγματοποιήσει το τελικό θανατηφόρο βήμα προς την αυτοκατάργησή της. Κι αυτό γιατί η μεν Άγκυρα σκληραίνει τη στάση της απομακρυνόμενη από την επικυρωμένη από τις αποφάσεις του ΟΗΕ βάση επίλυσης του Κυπριακού, ενώ αντίθετα η ΚΔ ρυμουλκείται σε αυτές (με ελλαδική παρότρυνση) με τις ίδιες, και όχι με αντισταθμιστικά σκληρότερες, θέσεις.

Γνωρίζουμε εξ εμπειρίας πλέον ότι οι γεφυροποιοί μεσολαβητές όπως ο ΓΓ **και όλοι οι καλοθελητές τρίτοι, εξ ορισμού αναζητούν τη μέση λύση μεταξύ των θέσεων των μερών όπως αυτές κάθε φορά προβάλλονται στο τραπέζι. Κι**

ότι απαιτούν «εποικοδομητικό πνεύμα» και συνεχώς νέες παραχωρήσεις από το ασθενέστερο μέρος.

Στην πραγματικότητα λοιπόν η Τουρκία και οι Τ/Κ επιδιώκουν **«διαπραγματεύσεις που θα εξασφαλίσουν το ισότιμο διεθνές καθεστώς και την κυριαρχική ισότητα των δύο κρατών»** και αφού αυτά κατοχυρωθούν, να συνδημιουργηθεί ένα **νέο** κράτος υπό την στρατιωτική «προστασία» της Τουρκίας. Επομένως επιδιώκουν να επανενωθούν **τα Κατεχόμενα όπως είναι με την «θεσμικά ως έχει» Κυπριακή Δημοκρατία**. Υπονοούν εδώ —ας μη γελιόμαστε—ότι στην τελευταία θα έχει συνεπώς «λόγο» η Τουρκία ως εγγυήτρια δύναμη, αλλά και οι Τ/Κ ως «συνιστώσα κοινότητα» που θα αναβαθμιστεί σε «συνιστών κράτος».

Με άλλα λόγια ο πραγματικός στόχος της Άγκυρας είναι να ασκεί την πλήρη κι ακώλυτη κυριαρχία στον εκτουρκισμένο και ουσιαστικά προσαρτημένο στην Τουρκία βορρά, και παράλληλα όχι απλά να συγκυριαρχεί στο ελεύθερο τμήμα μέσω μιας συνομοσπονδιακής δομής, αλλά και να υπαγορεύει τις απόψεις της σε όλα τα καίρια ζητήματα με βάση τις συμφωνίες του 1960.

Με τα νέα δεδομένα της Μ.Ανατολής, η στρατηγική αξία της Κύπρου για την Τουρκία -και όχι μόνο- έχει εκτοξευθεί, οπότε είναι παράλογες οι ελπίδες ορισμένων ότι θα αποσυρθεί στρατιωτικά από το νησί. Με βάση την υπέρτερη στρατιωτική της ισχύ και- κυρίως- την πολιτική αποφασιστικότητα να χρησιμοποιεί την απειλή και τη χρήση βίας σε κάθε περίπτωση (και θα είναι πάμπολλες), είναι αναπόφευκτο ότι σε ένα συνομοσπονδιακό κράτος τελικά θα επιβάλει τη δική της βούληση κάθε φορά που οι δύο πλευρές θα διαφωνούν.

Το αποτέλεσμα θα είναι ο πλήρης έλεγχός της επί του βορρά και ταυτόχρονα **η συνδιοίκηση-φινλανδοποίηση των ελεύθερων εδαφών που μάλιστα υπό τα νέα δεδομένα σταδιακά θα αφελληνίζονται και θα εκτουρκίζονται — με το Ισλάμ να ενισχύεται και μέσω μαζικών μεταναστευτικών εισροών.**

Επιπλέον όλων αυτών, η Άγκυρα υπολογίζει ότι η συνομοσπονδιακή λύση θα της επιτρέψει τον πολιτικό και στρατιωτικό έλεγχο όχι μόνο ολόκληρου του νησιού, αλλά και της Αν. Μεσογείου και μέσω αυτής την ανάδειξή της σε κυρίαρχη δύναμη και στην Μέση Ανατολή, περικυκλώνοντας το Ισραήλ και προωθώντας στην εξουσία τους Αδελφούς Μουσουλμάνους σε ολόκληρη την περιοχή.

Στην πορεία θα έχει υφαρπάξει, με δική μας υπογραφή, το σύνολο της κυπριακής ΑΟΖ και τον συνακόλουθο υποθαλάσσιο πλούτο που θα αναλογεί στο δήθεν επανενωμένο κράτος —αυτός είναι άλλωστε και ένας από τους βασικούς της στόχους.

Η Αγκυρα εκμεταλλεύεται επομένως **ως φόβητρο** την ιστορική ευαισθησία των Ε/Κ απέναντι στη **διχοτόμηση, προκειμένου να οδηγήσει εκβιαστικά (μέσω των Τ/Κ) σε επανένωση του 1 εκατομμυρίου των Ελλήνων Κυπρίων με ...τα 85 εκ. της Τουρκίας!**

Κυρίες και κύριοι,

Στην επιδίωξη των στρατηγικών αυτών στόχων της έχει επιστρατεύσει και το εναλλακτικό σχέδιο της αναγνώρισης του ψευδοκράτους από τρίτες (τουρκόφιλες) χώρες.

Ήταν πάντα πεποίθησή μου ότι η Άγκυρα δεν προχώρησε - τις τελευταίες δεκαετίες- σε μια τέτοια αναγνώριση, φοβούμενη ότι θα απολέσει κάθε ελπίδα δορυφοροποίησης **και** των ελεύθερων εδαφών της ΚΔ.

Δεν πίστεψα ποτέ ότι αν πράγματι το επιδίωκε σθεναρά, δεν θα το είχε ήδη επιτύχει μέσω των στενών δεσμών και της επιρροής που ασκεί σε κράτη όπως το Αζερμπαϊτζάν, το Πακιστάν, η Λιβύη και πολλά άλλα της Αφρικής.

Για να το καταλάβουμε αρκεί μια απλή αντιπαραβολή με την επιτυχία του «κρατιδίου των Σκοπίων» το οποίο, μαχόμενο κατά της Ελλάδας, κατόρθωσε να αναγνωριστεί από τα 3/4 των κρατών της υφηλίου, με την ονομασία που επιθυμούσε - και μάλιστα κατά οφθαλμοφανή παραβίαση των σχετικών αποφάσεων του ΟΗΕ.

Πιστεύουμε πραγματικά ότι η πολύ ισχυρότερη **Τουρκία —με τη γνωστή περιφρόνηση στο διεθνές δίκαιο — αν επιδίωκε τωόντι αναγνώρισεις του ψευδοκράτους από τρίτες χώρες, δεν θα το επιτύγχανε;**

Αυτό που φαίνεται να συγκρατεί ακόμη την Άγκυρα, είναι ένας κρυφός προβληματισμός της ως προς την κυπριακή και ελλαδική αντίδραση.

Σταθμίζει δηλαδή το πώς Αθήνα και Λευκωσία θα αντιμετώπιζαν τη νέα «πραγματικότητα» μιάς αναγνώρισης μετά από μια πρώτη περίοδο διεθνών αντιδράσεων.

Στο πλαίσιο ενός τέτοιου σεναρίου, σταθμίζει με άλλα λόγια, αν η Ελλάδα και η Κύπρος

—θα υπέκυπταν στον τουρκικό εκβιασμό αποδεχόμενες σπασμωδικά και υπό πίεση τη συνομοσπονδιακή λύση που προωθεί,

—ή θα απέρριπταν ως ανέφικτο πλέον το αφήγημα της επανένωσης και **θα μετεξέλισσαν και θεσμικά το λαβωμένο νότιο τμήμα του νησιού σε μια «κανονική» και «μονοκοινοτική» ΚΔ.**

Μια τέτοια μετεξέλιξη της ΚΔ **αποτελεί εφιάλτη για την Άγκυρα λόγω των πολλαπλών κινδύνων τους οποίους εμπεριέχει για την ίδια.**

Ενέχει δηλ. την πιθανή απειλή απεγκλωβισμού των Ε/Κ (και της Ελλάδας) από το όραμα της κυπριακής επανένωσης, προς ανεξέλεγκτες για την Τουρκία κατευθύνσεις:

Με άλλα λόγια φοβάται μια ΚΔ, η οποία ως αντίποινα στην οποιαδήποτε αναγνώρισή του ψευδοκράτους από τρίτη χώρα και με πιθανή διεθνή στήριξη, θα αποτίναζε πχ. μέσω δημοψηφίσματος τους περιορισμούς του 1960, τις εγγυήσεις και το δικαίωμα επέμβασης- και θα πορευόταν ως μια de facto «δεύτερη Ελλάδα» — σενάριο που συνιστά εξ ορισμού τον μεγαλύτερο κίνδυνο για την Άγκυρα αφού:

1.η ΚΔ θα καθίστατο πλέον ένα κανονικό κράτος

- 2.θα συνιστούσε ένα δεύτερο ελληνικό κράτος, δημιουργώντας ένα κοινό γεωστρατηγικό χώρο από την Κέρκυρα στα βορειοδυτικά μέχρι την Αγία Νάπα στα νοτιοανατολικά
- 3.η Τουρκία δεν θα είχε πλέον «δικαιώματα» επ' αυτού
- 4.η συνταγματικά μετεξελιγμένη αυτή ΚΔ θα απολάμβανε μόνη της τον πλούτο μιας τεράστιας θαλάσσιας ζώνης
- 5.θα είχε τη δυνατότητα να εξοπλίζεται κατά βούληση και να συνάπτει χωρίς κανένα περιορισμό στρατιωτικές συμμαχίες
- 6.θα απολάμβανε με τη στήριξη Ελλάδας, Ισραήλ, ΗΠΑ και Γαλλίας τα στρατηγικά πλεονεκτήματα της θέσης της στην Αν. Μεσόγειο με αντίστοιχη αποφασιστική παρεμπόδιση της Τουρκίας στην περιοχή
- 7.θα μπορούσε μέσω Ουάσιγκτον να διεκδικήσει βάσιμα τη μετεξέλιξη του καθεστώτος των βρετανικών βάσεων.

Θα εκπλησσούν ευχάριστα αν οι δυο πρωτεύουσές μας έχουν προετοιμαστεί σοβαρά για τέτοια σενάρια ώστε να μην κινδυνεύσουν να αιφνιδιαστούν.

Κυρίες και κύριοι,

Όταν ο κόσμος γύρω μας αλλάζει δραματικά, ο αντίπαλός μας γιγαντώνεται στρατιωτικά, εγκαταλείπει διπλωματικά τη βάση της ΔΔΟ, και παράλληλα απειλεί και με προώθηση στα ελεύθερα εδάφη, εμείς απλά θα συνεχίσουμε καταγγέλλοντας τα τουρκικά σχέδια, ευελπιστώντας στην επικράτηση του διεθνούς δικαίου και στην «θαυματουργό» παρέμβαση της «διεθνούς κοινότητας»;

Η απουσία προετοιμασίας για κάθε πιθανό σενάριο -όσο απίθανο κι αν το εκτιμούμε και όσο κι αν μας πονάει- κινδυνεύει να οδηγήσει σε πανικόβλητη αποδοχή της χειρότερης «λύσης».

Σε κάθε όμως περίπτωση, φοβάμαι ότι ήδη η Αθήνα -με τη μυωπική πίστη στα δήθεν κέρδη της πολιτικής των «ήρεμων νερών»- ενθαρρύνει έμμεσα προς την (επικοινωνιακά συγκεκαλυμμένη) αποδοχή της συνομοσπονδιακής «λύσης». Άλλωστε, το τερατούργημα του Σχεδίου Ανάν είχε γίνει αποδεκτό από την κυβέρνηση Κ. Σημίτη αλλά και από άλλους Ελλαδίτες πολιτικούς.

Το πραγματικό εμπόδιο στα συνομοσπονδιακά σχέδια ίσως τελικά ορθωθεί από την ε/κ κοινή γνώμη, η οποία πιθανότατα θα κληθεί να αποφανθεί μέσω δημοψηφίσματος, όταν όμως ίσως είναι αργά, αφού θα έχει να επιλέξει ανάμεσα σε σχεδόν εξίσου δυσμενή σενάρια επίλυσης.

Σημειώνω εδώ μια εντυπωσιακή μεταβολή που αναδύεται από δημοσκόπηση που παρουσιάστηκε τον Μαίο 2024 στο ΡΙΚ (στις 31/5/24), όπου για πρώτη φορά καταγράφεται μια πλειοψηφία των Ε/Κ να τάσσεται πλέον εναντίον της συγκατοίκησης με τους Τ/Κ [Π.Τσαγγάρης, offsite news 2/6/24]. Ακόμη πιο εντυπωσιακό είναι το γεγονός ότι η τάση αυτή αυξήθηκε κατά 11 μονάδες μέσα στα δύο τελευταία χρόνια.

Ουσιαστικά - αν τα ευρήματα επιβεβαιωθούν - έχει διαμορφωθεί ένα ε/κ πλειοψηφικό ρεύμα το οποίο απορρίπτει τον στόχο της «επανένωσης υπό οποιουδήποτε όρους» αντιδρώντας στην επέκταση του ισλαμοτουρκικού τρόπου ζωής που συνεπάγεται ακόμη και προς τα ελεύθερα εδάφη. Δεν

συναινεί συνεπώς σε επανένωση υπό τους όρους που του προτείνονται, ενώ διαβλέπει ότι αυτοί θα χειροτερεύσουν έτι περαιτέρω στο μέλλον.

Όπως τίθεται σε δημοσίευμα στον Φιλελεύθερο, η κυπριακή κοινωνία «προοδευτικά διαπερνάται από ένα έντονο και πραγματιστικό ρεύμα το οποίο δεν κινείται προς την κατεύθυνση της πραγματικής επανένωσης, αλλά της «πλάι – πλάι ειρηνικής διαβίωσης (...)». Κουλτούρα οριστικού διαχωρισμού δημιουργείται, αυτή είναι η αλήθεια». (Φιλελεύθερος, 28/1/24).

Η απόρριψη αυτή του **διακηρυγμένου στόχου της επανένωσης έχει να κάνει με τον αναγκαστικό διαμοιρασμό της εξουσίας, τη συμβίωση με ένα «άγνωστο/διαφορετικό νέο συγκάτοικο» και κυρίως με την ολοένα και πιο επιθετική παρέμβαση της Τουρκίας, ακόμη και σε βάρος των ίδιων των γηγενών Τ/Κ.**

Από όλα όσα εξέθεσα και αναλυτικότερα παρουσιάζω στο βιβλίο μου, προκύπτει λογικά η ανάγκη — και μάλιστα ενόψει της λεγόμενης νέας κινητικότητας από πλευράς του ΟΗΕ — **να επαναξιολογηθεί η ακολουθούμενη στρατηγική μας και να σχεδιαστεί ένας οδικός χάρτης παράλληλων δράσεων των δυο αδελφών κρατών**, με στόχο τη μέγιστη δυνατή ισχυροποίηση του Ελληνισμού στην Αν. Μεσόγειο

Απαιτείται προς τούτο η αποτελεσματική μόχλευση των 5 ισχυρότερων όπλων της ΚΔ:

- τη διεθνή αναγνώριση και κρίσιμες Αποφάσεις του Σ.Α. και της ΓΣ του ΟΗΕ
- την συμμετοχή των δύο αδελφών κρατών στην ΕΕ
- την ελληνική ισχύ και δέσμευση συμπαράταξης από κοινού με Γαλλία, Ισραήλ, ΗΠΑ και άλλες δυνάμεις
- τη νέα στρατηγική αξία της ΚΔ για ΗΠΑ, Ισραήλ και ΕΕ (την οποία όμως σήμερα καρπώνονται άλλες χώρες), και
- την τεράστια έκταση θαλάσσιου, υποθαλάσσιου και εναέριου χώρου οι οποίες αναλογούν στον Ελκηνισμό.

Όλα αυτά ωστόσο προϋποθέτουν την αξιοποίηση

- των δυσοίωνων νέων συνθηκών στην ενωσιακή ασφάλεια,
- τη σκλήρυνση της διαπραγματευτικής θέσης της ΚΔ έναντι της «λύσης» των δύο κρατών και
- την αποτροπή τυχόν αναγνώρισεων του ψευδοκράτους από τρίτες χώρες.

Συμπερασματικά:

Ο Ελληνισμός δεν διαθέτει άλλα περιθώρια εφησυχασμού, απώλειας ευκαιριών ή αδικαιολόγητων αναβολών, με την ψευδαισθηση ότι η Τουρκία κάποτε, μόνη της ή υπό διεθνή πίεση, θα παραιτηθεί μονομερώς από τις παράλογες αξιώσεις της. Η Αθήνα ειδικά δεν έχει το δικαίωμα να κρύβεται με ευχολόγια από τις εθνικές ευθύνες της στην Κύπρο απέναντι σε μια επιθετικότερη Τουρκία που γιγαντώνεται.

Το εθνικό καθήκον υπαγορεύει την έξοδο των δυο αδελφών κρατών από την αντιπαράθεση με την Τουρκία με επικερδή αποτελέσματα, για την εξασφάλιση των οποίων απαιτείται μια άλλη στρατηγική: «έξυπνη» και

διεκδικητική, στη βάση μιας συνετής φιλοδοξίας για τις δύο πατρίδες που συγκροτούν τον Ελληνισμό.

Σας ευχαριστώ!